

Essi Paulamäki

Hieroja

Viljami Kähkönen

Essi Paulamäki

Hieroja

Viljami Kähkönen

Viljami Kähkösen muotokuva

Seisoskellessaan kotitilansa nurkilla Kähkösen sielu sai levätä. Rinnassa kyti kaipuu kauas Karjalaan, missä hän ei ollut koskaan asunutkaan. Hämäläinen maisema oli tuttu ja turvallinen, täynnä rakkaita ja yksityiskohdissaan rikkaita muistoja. Lähes koko ikänsä Kähkönen oli näillä vainioilla astellut. Raatanut ensin itsensä miltei hengiltä, sittemmin löytänyt kutsumuksensa ja näki nyt perillisensä jatkavan kättensä työtä. Kolmattakin polvea jo sai ihailla miehiksi varttuneena, komeita nuorukaisia. Tuulen tuiverus puissa, viljapellon heilimöinti ja kotirannan tyrskyt olivat kaikki aina yllätyksiä täynnä. Milloin sai kuulla karhun juuri nähdyn, milloin sai viritellä supiloukkua, hirvikolareita sattui tämän tästä.

Elämä ei muutoskehissään juurikaan antanut varaa hengähdystaukoihin. Vaikka elämä puolison kanssa soljuikin uomissaan, ympärillä oli kuohua jos jonkinlaista. Erityisesti lasten elämän käänteet saivat miehen miettimään nykymaailman menoa, ihmisen kärsimystä ja tuskan

määrää, oliko sillä rajoja. Toisaalta hän oli myös melkoinen veitikka, musikantti ja aina valmiina esiintymään. Kähkönen oli elementissään, kun pääsi estradille, tavalla tai toisella. Ihmisestä oppia olivat antaneet erityisesti vuodet ammattimuusikkona, kun ympäri maata kierrettiin tanssilavoja. Ihmisten humalassa toikkaroinneista ei ottanut välillä tolkkua. Ajoittain ihminen sai itsensä melkoiseen liemeen, mutta vielä se jaksoi huvittaakin. Aika vissiin jo kultasi muistoja.

Vaatimaton viitta seisoi tienposkessa varsin vilkkaan tien varrella: hieroja. Oltuaan parantajien opissa Viljami oli muokannut menetelmänsä yhdistellen erilaisia tekniikoita, kirjaimellisesti näppituntumalta. Länsimainen lääketiede sai hänet suuttumaan. Kiinalaisessa lääketieteessä oli viisautta ja ymmärrystä, silti sekin oli tiedettä ja kaukana tavallisen ihmisen järjenjuoksusta. Akupunktio ja vyöhyketerapia tuntuivat melkein pä huijauksilta: aina löytyi vaivaa ja hoidettavaa useammaksi käynniksi asti. Rahastuksen maku häiritsi häntä syvästi. Kiropraktikot hän pisti luunmurskaajien kastiin.

Käsissään hän tunnusteli ihmisen kallonkin lihaksia ja

tunsi kehon pariinkin kertaan läpi käytyään, millaiseen muodonmuutokseen ihmisen keho joutui, kun lihaksien tekemät pinteet irrotettiin. Aina ei yksi kerta riittänyt, mutta silläkin saatiin melkein ihmeitä aikaan. Minkään valtakunnan parantajaksi Viljami ei voinut eikä halunnut itseään luokitella. Ajan kanssa hän oli saavuttanut ymmärryksen, että ihmiset itse tuottavat sairautensa ja vauvansa tavalla tai toisella, joten he itse voivat ne myös parantaa – saatuaan siihen sykäyksen. Ihmiset ajattelivat liikaa, joivat liikaa, söivät liikaa ja kaikkea liikaa. Missään ei tuntunut olevan kohtuutta eikä määrää – mutta sitä ei auttanut sanoa.

Asiakasta piti huumorilla herätellä, toisaalta kuunnella syväällä ymmärryksellä ja hellin käsin saada kiinnostumaan omasta itsestään. Terve rakkaus itseään kohtaan, itsestä huolenpito olivat avaimet läheisiin ihmissuhteisiin. Siihen, että osaisi pitää toisesta huolta, tarvittiin ennen kaikkea sitä, että osaa pitää huolta itsestään eikä tarvitse puolustautua, jolloin yhteys toiseen säilyy avoinna.

Ihmiset yleensä tuntuivat olevan harhateillä. Milloin miel-

lytettiin vanhempia, ystäviä, puolisoita, rakastajia tai kunnan viskaaleita tai verokarhua niin, että oma terveys kärsi. Rajojen veto itsen ja toisen välille, se on elämässä kaikkein vaikeinta se. Missä itse alkaa ja toinen jatkuu, missä menee oma mitta ja määrä, ettei vain hilpase virtaa väärää ja asetu vaaksaa vaaralle. Askeettinen meno miellytti Kähköstä. Vähän tavaraa, vähän ruokaa, vähän rahaa, mutta niitä piti olla vain hengen pitimiksi. Sielun ravinnoksi syliä, tervettä suhdetta lähellä olevaan ihmiseen, aikuisten leikkiä – niitä ihminen tarvitsi.

Missään tapauksessa sielun ravinnoksi ei pitänyt tarjottaman uskontoa, ei, se syöksee ihmisen lammaslaumaan, kuuntelemaan herrojen määräyksiä ja tottelemaan orjallisesti toisten tahtoa. Kähkösen vapaus löytyi umpihan-gesta, kuten monen muunkin omaa tietään kulkevan supisuomalaisen. Siellä on turva, suuntaa saa muuttaa koska itsestä siltä tuntuu ja maisemia sai pysähtyä katsomaan, jos halusi, tai sitten jatkaa matkaa, jos huvitti. Mielenmaiseman sai kuitenkin pitää omanaan, vailla ehtoja tai kysymyksiä.

Perusturvaa ihminen kaipasi. Lähellä rakasta, johon saattoi luottaa, sen turvan löysi. Ihmisellä oli kuitenkin pelko olla alastomana paratiisissa, aina löytyi jotain mitä peitellä ja aina löytyi jotakin, mitä hävetä. Se syvään ihmiseen juurrettu nöyryytys ja vääryyden tunto oli sellaista, mistä piti irrottautua. Asiat ja ihmiset hän oli iän ja kokemuksen myötä oppinut ottamaan sellaisina, kuin ne ja he olivat. Kaikilla oli alastomia ja tuleessa palamattomia toituksia, niin hyvässä kuin pahassakin. Luottaessa toisiin kanssakulkijoihin saattoi päästää irti siitä alastomuuden pelostaan.

Viljami oli saanut tuntea nahoissaan sen, kuinka häntä pelättiin, hän tiesi vaistonvaraisesti ihmisistä paljon sellaista, mitä ihmiset eivät halunneet paljastaa. Se oli tietoa, jota piti käyttää kunnioituksella ja johon tuli suhtautua lämmöllä. Ihmiset kiristivät ja kuristivat itseään joka suuntaan muutenkin, joten tarvittiin armollisuutta ja joustonvara edes jostain suunnasta. Ei kenenkään onnistuminen tai paraneminen ollut Viljamilta pois missään suhteessa. Kyllä niin oli, että hoitamalla työnsä hyvin ja kohtaamalla asiakkaansa kaikella kunnioituksella saavutti sitten luottomiehen maineen. Asiakkaat äänestivät jaloillaan ja ovi

kävi. Jos hän olisi käynyt kerskumaan ja juoruilemaan tiedonjyvillään, kyllä siitä olisi saanut kalliisti maksaa.

Kähköstä miellytti hengen ja ruumiin rajoittaminen rakkaudella. Hurmokset ja hurahukset saivat olon vaivautuneiksi, missä oli terve kunnioitus elämää ja luontoa kohtaan, yhteiskunnan peruspilareita? Kyllä toisaalta oli vaikeaa joillekin selittää, miksi tiesi ihmisten asioista luvattoman paljon vaikkei hänelle olisi sanottu sanaakaan, mutta eipä sitä kaikille tarvinnut kaikkea niin selitelläkään, jos ei joku erehtynyt kyselemään.

”Vaikeneminen on kultaa” hän muistutti oppilaitaan tuon tuosta. ”Kyllä se keho tuo sitten muutostarpeet pintaan kun on tuodakseen, ei se ole sinun tehtäväsi. Tulkitset kuitenkin innoissasi omiasi. Eikä kukaan ota kuitenkaan vastaan neuvoja, joita ei noudattaisi. Ihmisen täytyy ihan totta saada itse asiansa oivaltaa.”

Viljami ei ollut sanataiteen miehiä, hän teki konkreettisesti ja lämmöllä sen, minkä taisi. Rakkauden olemusta hän mietti paljon pitkän elämänsä aikana. Mikä sitten oli rak-

kautta? Ihminen oli herkkä nimeämään rakkaudeksi kaiken, mikä tuntui erilaiselta, kuin miltä nyt tuntuu. Ehkä sellaistaikin, mikä oli tuttua ja turvallista, saattoi nimetä rakkaudeksi. Senkin Viljami oli huomannut, että se oli sitenkin jotain, mitä ihmiset eniten pelkäsivät. Rakkaus toi tielle väistämättömiä muutoksia, rakkaus pakotti elämässä eteenpäin ja se taisi joskus olla aika armotonkin vaatiessaan ihmistä kohtaamaan itsensä.

Oli helpompaa syödä se possumunkki, kuin ajatella kolesteroliaan. Oli helpompaa mennä punttisalille itseään rääkkäämään, kuin hyväksyä itsensä suloineen kaikkineen. Oli helpompaa saada nyrkistä tai sanallista piiskaa joka päivä, kuin ottaa vastaan hellää kosketusta. Ihan kuin se hellyys satuttaisi sitä nyrkkiä enemmän. Ihan, kuin jokin mätivän haavan aukaisu, huuhtelu ja paraneminen olisi paljon suurempi piina, kuin se kipu ja jomotus, mitä haava piti kaiken aikaa yllä. Parempi kertarutina kuin ainainen kitinä, tuumi Kähkönen asiakkaitaan ehjemmiksi silitellessään.

Yhteydenpitoa

Aika ajoin Viljamille pyrki oppilaita. Hän edellytti, että jokin perustavanlaatuisen ymmärrys piti ihmisen kehosta olla, jotta onnistuisi tämä kokonaisuuden hahmottaminen. Hieroja piti opettaa pois hierojan otteista, nyt hänen paikkeilleen pyrki tuttavankauppaa muuan yli-innokas nuori nainen, jolla oli sentään anatomian opintoja hoiturikoulusta. Otteiden muutosta ei tarvinnut opettaa, mutta nupiluussa piti tapahtua. Toisaalta Viljamin oman mestarin lääketieteellinen ymmärrys oli helpompi saattaa tälle naiselle tietoon, mutta ne ismit joista hän ei paljon perustanut, olivat tainneet sekoittaa naisen pään.

Viljami tuijotti tietokoneen ruudulta naisen pitkänlaista seipustusta siitä, kuinka oli hänen ovelleen löytänyt ja miksi toivoi opetusta. Ihan silmiä himersi ja päätä kivisti tuo turhan tiedon ja tarpeettoman haihattelun määrä. Jotakin sentään, olihan naisella jokin ymmärrys niistä tuntoaistimista, jotka käsissä piti olla, jotta työhön kykeni.

Hei Viljami,

soitin intuitiiviselle parantajalle alkukesästä saadakseni selvää, että mihin suuntaan pitäisi lähteä kun tiesin, että entiset kuviot käyvät ahtaaksi ammattimielessä. Häntä tuntui kovasti huvittavan tarpeeni mennä lääkikseen, ihmetteli mihin kaipaan konkretiaa lisää kun olen muutenkin kuin maahan naulattu. Asiaa hieman pohdiskeltuani tulin siihen tulokseen, että reiki on sekä aloittelijalle että aloittelijan hoidettaville turvallista. Sellaiselle kurssille olen menossa loppukesästä. Että sitten tupsahdit näköpiiriin, on jo ehdotonta bonusta. Jokin konkreettinen menetelmä kiinnostaa ihan siinä mielessä, että vaikka itse ymmärtäisikin henkistä puolta, sitä on vaikeaa saada läpi asiakkaille, jotka ovat verraten kauhuissaan kaikesta, mikä liittyy rajantakaiseen.

Esimerkiksi lasteni isä on jyrkkä kaikkien tarot- sun muiden hommieni kanssa. Aikeeni ryhtyä oppiisi hän jotenkuten hyväksyi, ehkä juuri konkretian takia ja myös siksi, että tuntee vetoa juuriisi maalaismiehenä. Jos minä olen konkreettinen asteella puu, hän on sitä sitten asteella kivi. Vertaisesi mestarin löytyminen on kuitenkin kiven takana ja koen todella, että olen onnekas päästessäni oppiisi.

Tositarinaan perustuva kertomus miehestä, joka on auttanut lukuisia ihmisiä paranemaan ruokavalion sekä kollageeniterapian avulla. Vilkkaan ja rikkaan elämäkokemuksensa myötä mies herättelee lukijaa arvostamaan itseään sekä korjaamaan elämäntapojaan suuntaan, joka tarjoaa iloa ja nautintoa kipujen sijaan.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi